

The background of the entire cover is a vibrant, stylized illustration of a forest. In the center, a boy with brown hair in a red hoodie and blue jeans is leaping through the air, holding a wooden staff. To his right, a girl with blonde hair in a blue shirt and yellow pants is also jumping. Above them, a small fairy with red hair and large white wings flies. In the lower left, a brown beaver-like creature with a blue book is on a rock. In the lower center, a small brown dog is running. In the lower right, a black cat with yellow eyes is perched on a rock. The ground is a glowing red, lava-like surface. The background features large, gnarled trees and a warm, orange-red glow. At the top, there are three shelves: the left one holds various bottles and muffins; the center one holds a large wooden clock; the right one holds a book, a string of colorful beads, and a pie. A bald eagle is perched on a branch in the top right corner.

ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

MISTR STÍNŮ
POVSTAL

ŠEPTAJÍCÍ LES

Flüsterwald – Der Schattenmeister erwacht (Vol. 4)
by Andreas Suchanek, ill. By
© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin, 2022
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D - 69469 Weinheim

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Bartoš Tautmanová, 2024
Cover and Illustrations © Timo Grubing, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4962-1 (pdf)

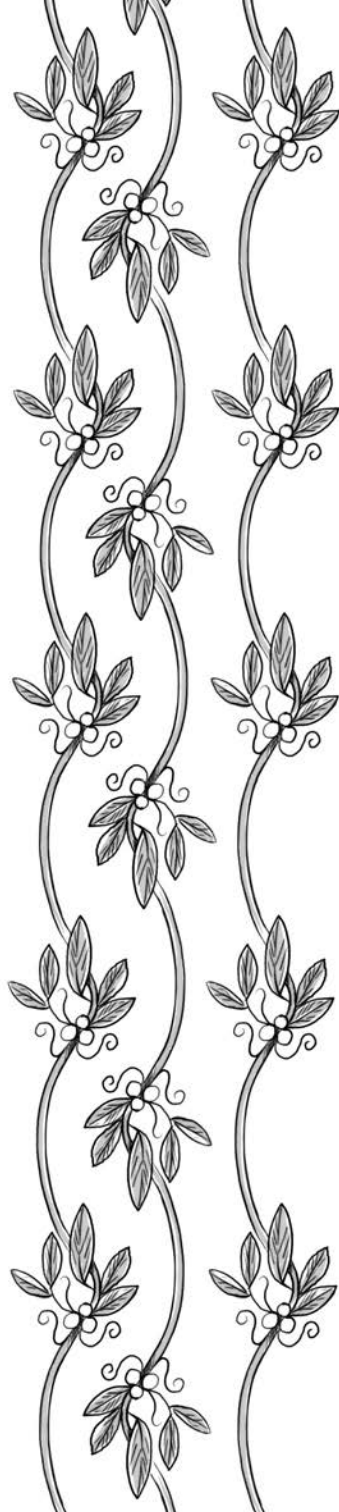
ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

MISTR STÍNŮ
POVSTAL

přeložila Markéta Bartoš Tautrmanová

Lukáš (člověk)

- * knihomol
a dobrodruh
- * musí si zvyknout
v novém městě
- * jeho rodina nemá
o Šeptajícím lese nebo
o kouzlech ani ponětí

Ella (člověk)

- * nic ji nezastaví
- * nade vše miluje svého
dědečka
- * hodně se toho naučila
v dramatickém kroužku

Štěstěnka (víla)

- * ráda kouzlí (což ne vždy vyjde podle plánu)
- * cítí se v internátu opuštěná, a proto často podniká (zakázané) výpravy

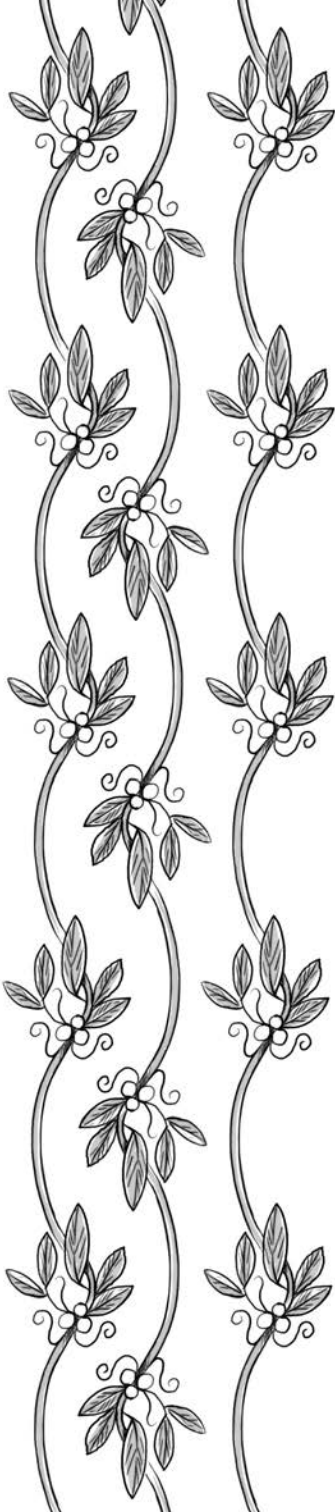
Rani (Menok)

- * mladý autor, zkoumá lidi
- * rád si zahrává se svým životem a je závislý na čokoládě

Panči (kočka)

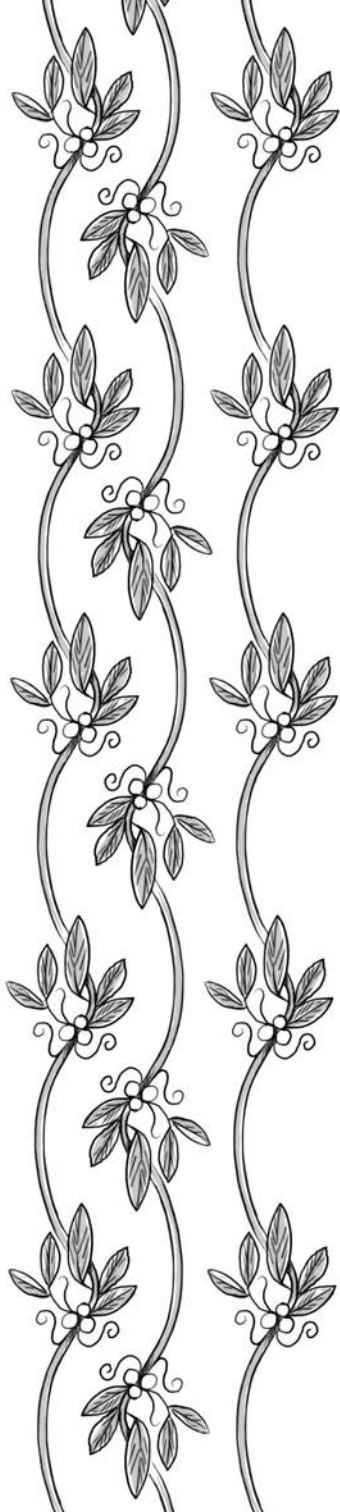
- * jmenuje se celým jménem Pedora Ulinda Naftet ze Šibalky
- * strážkyně Štěstěnky
- * má nervy z oceli

Obsah

- 11 Předmluva
- 15 Školní zahrada
- 23 Kostka stříbrného třpytu
- 31 Štvanice
- 39 První pečeť
- 45 Boj o první pečeť
- 51 Do Šeptajícího lesa
- 59 Další krok
- 67 Obydlí Menoků
- 75 Raniho děda Menok
- 83 Cestovatelská léta
dědy Menoka
- 91 Druhá pečeť
- 99 Rokle Ročních období (léto)
- 105 Rokle Ročních období (zima)
- 111 Rokle Ročních období (jaro)
- 117 Rokle Ročních období (podzim)

- 125 🍀 Druhá strana roku
133 🍀 Kronikář
141 🍀 Vědomosti všech dob
147 🍀 Před dávnými časy
153 🍀 Dva velikáni
161 🍀 Křišťálový poplach
169 🍀 Kde je Štěstěna?
177 🍀 Černokněžníkův obličej
185 🍀 Mistryně stínů zasahuje
193 🍀 Zpět k srdci
201 🍀 Souboj stínů
207 🍀 Portál stínů
215 🍀 Mezi dvěma okamžiky
223 🍀 Návrat srdce lesa
233 🍀 Noc se chýlí ke konci
239 🍀 Úplně normální ráno
245 🍀 Doslov

Předmluva

Návrat se podařil.

Pořád ještě nemohl uvěřit, že se mu to povedlo. Tak často řídil na dálku tělo lidského dvojčete, zpozvzdálí pozoroval panský dům a chtěl zničit pečeť.

Celé noci seděl před kouzelným oknem stromového vězení, díval se do dálky a pozoroval Zimaskalku.

Byl uvězněný mezi dvěma světy. Jeho nenávist narostla do obrovských rozměrů. Nenáviděl lidi, nenáviděl obyvatele Šeptajícího lesa a nenáviděl srdce lesa. Neustále vymýšlel plány, hledal vysvobození. Nejprve marně, ale teď byl konečně volný.

Stál v pokoji svého lidského dvojčete. Skrývalo ho kouzlo. Den se změnil v soumrak. Slyšel, jak se na prahu dveří ozvalo zívnutí. Pak se k posteli začaly blížit těžké kroky. Ten člověk nevěděl, že byl k tomuto jednoduchému životu donucený. Je to dávno, co se od něho, jeho stínu, oddělil, ale teď konečně nastal čas. Už to nebude dlouho trvat a bude mít opět veškerou svou moc. Pak se nemilosrdně pomstí. Nejprve srdci lesa, a nakonec celému Šeptajícímu lesu. Nikdo už se mu nedokáže postavit do cesty.

Jeho lidská polovička si konečně přitáhla peřinu až k bradě, ještě jednou si zívla a o pár minut později usnula. Ozvalo se tiché chrápání, za okny se rozprostřela tma. Zimoskalka spala. Les se probudil.

Tak jako on sám, i město a les se ve spánku a bdění nepřetržitě střídaly.

„Ale tomu bude brzy konec,“ zašeptal chraplavým hlasem.

S posledním úsměvem sebral veškerou svou sílu, rozpoutal magii a spojil se opět se svou druhou částí v jeden celek. Už ho nebude muset řídit na dálku. Teď už byl zase kompletní a úplně stínové dvojče. S veškerou svou magií, s veškerou svou mocí. Teď už ho nemůže nikdo zastavit.

„Takže začneme.“

Jeho slova zněla tak odhodlaně jako ostří nože,
které sjelo seshora dolů, aby oddělilo listy od dřeva.
Až ze Šeptajícího lesa nezbude vůbec nic.

Školní zahrada

„Ta zástěra ti sluší.“ Ella mrkla.

Lukáš se jen rozzlobeně ušklíbl. Nohy měl nacpané v holínkách, v rukou hrábě. Po jeho levici se rozprostíral květinový záhon, vpravo rostl vysoký plevel. Kousek stranou se na školní zahradě nacházel rybník. Plavaly v něm ryby, pestrobarevné skvrny těsně pod hladinou.

Ella měla svázané vlasy do copu a na rukou navlečené zahradní rukavice. „Představ si, jako že je to malinký Šeptající les a my o něj můžeme pečovat.“

Ne že by ho musela přesvědčovat. Lukáš měl zahradu rád a od doby, co nedávno přešel na školu

v Zimoskalce, po ní už častokrát pokukoval. Pan Baumbach se o ni každý týden střídavě staral vždy s jinou třídou. Lukáš se těšil, že konečně také trochu přiloží ruku k dílu.

Až do té nehody s kopřivami.

Určitým způsobem za to mohla jeho dobrodružství v Šeptajícím lese. Kvůli nim totiž přišel o tři mikiny s kapucí, které teď ležely roztrhané a celé od krve v tajné profesorově studovně. Ta byla ukrytá za tajnými dveřmi v regálu s knihami. Všechny ty kouzelné nápoje, prášky a krystaly, které se ve studovně rovněž nacházely, však při jeho snaze dát mikinu zase do pořádku nefungovaly. Takže měl na sobě jen tričko. Naštěstí bylo dnes navzdory podzimnímu počasí teplo.

Bohužel do něho strčil Franta, načež Lukáš zavrával a s rozpráženými pažemi spadl pozadu do záhonu plného kopřiv. Začalo mu naskakovat čím dál víc a víc pupínků. Kromě toho to svědilo.

„Je to zdravé a dobré na prokrvení,“ mínil pan Baumbach.

Alespoň že Franta dostal za trest domácí úkol, což bylo sice spravedlivé, ale nebylo to nic ve srovnání s dramatickým kroužkem, ve kterém Lukáš pykal do konce školního roku – kvůli prohřešku v hodině informatiky. Sečteno podtrženo: na nové škole to moc dobře neprobíhalo.

„No tak se přece netvař, jako kdyby se nad námi měla každou chvíli přehnat bouřka,“ řekla Ella, jejíž dobrá nálada byla neoblomná.

Společně následovali učitele k záhonu, o který se dnes měla třída postarat. Nacházel se na konci zahrady, za malou hromádkou. Teprve minulý týden tu položili kameny, aby byla tato část zahrady lépe uspořádaná. Cesta se vinula na jedné straně vzhůru, na druhé dolů.

Pan Baumbach už stál před záhonem, silné paže zaražené v bok, a díval se k zemi. Pod tenkou bundou se mu klenulo břicho, tmavé vlasy měl místy prořídlé. „Hmm, to je ale zvláštní.“

Lukáš a Ella přistoupili blíž.

Zahleděli se na záhon. Bohužel pro rostliny toho mnoho už udělat nemohli. Ze země čnely jen černé výhonky.

„A přitom tak pěkně rostly,“ řekl pan Baumbach. „To dělá tahle odrůda pořád, a přitom v našem zimoskalkovém lese roste nádherně.“

Ella vrhla na Lukáše pronikavý pohled. Přikývl. To nemohla být náhoda.

Teprve před několika dny uprchl černokněžník ze svého stromového vězení, ve kterém teď uvízl profesor – Ellin dědeček. Nevěděli, kdo se ukrývá pod kapucí, když proti němu stáli ve stromovém vězení a neúmyslně mu dopomohli k útěku.

Věděli však to, že se chce pomstít a zničit Šeptající les.

A jako kdyby to nestačilo, doposud nenašli jedinou stopu po profesorově asistentu Franklinovi. Od jejich cesty časem byl nezvěstný a jako tulák bloudil Zimoskalkou. Rozum měl stále ještě pomatený magickým jedem.

K nalezení nebyla v posledních dnech ani paní Steinová. Knihovna byla z neznámých důvodů zavřená.

Zatímco se pan Baumbach skláněl nad záhonem, Lukáš odtáhl Ellu stranou. Koneckonců nesměl je nikdo slyšet, když si povídali o kouzelném Šeptajícím lese.

„Myslíš si to, co já?“ zeptal se.

„Semena rostlin má pan Baumbach z lesa,“ řekla okamžitě Ella. „A teď tady u nás květiny uvadají. Určitě za to může černokněžníková černá magie. Je tady v Zimoskalce a sílí.“

Sice se to dalo čekat, ale vidět následky takhle přímo před sebou, to bylo vcelku znepokojující. Oklamal je, uprchl z vězení s jejich pomocí. A možná se už dokonce znovu spojil se svým stínovým dvojčetem. Lukáš s Ellou se v posledních dnech neustále pokoušeli černokněžníkovu lidskou polovičku pomocí detektoru magie vystopovat. Marně! Musejí ho nějak zastavit, i když Lukáš neměl ponětí jak.

„Co kdybychom se dnes večer vplížili na tajnou půdu a pomocí portálu se přenesli do domku na stromě v Šeptajícím lese? Co ty na to? Necháme tam zprávu pro Štěstěnku. Tak se dozví, že jsme toho člověka dosud nenašli.“

Víla se po posledním společném dobrodružství vydala do Šeptajícího lesa. Jednak se chtěla pokusit zjistit něco víc o stínových dvojčatech a také měla v plánu naléhavě informovat svou matku, královnu víl, o černokněžníkově návratu. Ona snad použije veškerá možná kouzla, aby Šeptající les ochránila.

Dnes už byl pátek a víla se pravděpodobně brzy vrátí. Lukáš to dosud každý den kontroloval, ale Štěstěnka se ještě pořád neozvala. Zdálo se, že jí pátrání zabralo víc času.

„Jasně, uděláme to tak. Nebude mít ale tvoje máma nic proti tomu?“ zeptal se.

Ella mávla rukou. „Vždycky mi popřeje, ať se dobře bavím, když si *jdu hrát* s kamarády. Hrát! Jako kdybych byla dítě.“

Lukáš přesně věděl, co tím má na mysli. Vždycky když zmínil, že má schůzku s Ellou, jeho matka se tak nějak divně zatvářila, přesto ale řekl: „No, moje máma určitě nebude proti. Můžeš si s námi dát večeři a pak jí prostě řekneme, že si budeme ještě číst nebo tak něco.“

Jeho rodiče sice trvali na tom, aby nezavíral dveře do pokoje, ale podívat se na skok na půdu určitě půjde.

„Možná bychom měli zapátrat, jestli neexistuje prášek na ty rostliny,“ Lukáš ukázal na záhon. „Aby pan Baumbach nebyl tak utrápený.“

Jak natahoval ruku, znovu ucítil svědění. Pupínky mu mezitím pokryly celou paži, odshora až dolů. „A ani tinktura proti plevelu by nebyla na škodu.“

Právě do této kategorie Lukáš kopřivy bez okolků zařadil. Jasná věc! Bylo mu jedno, že se z kopřiv dá uvařit čaj.

Pan Baumbach poslal žáky i na další záhony, aby je vypleli, zalili rostliny a osvobodili pastvu pro včelky od všudypřítomného dotírajícího plevelu. Lukáše bavila obzvláště ta poslední z jmenovaných činností.

Pozoroval malinkaté včelky, které s horlivostí pátravě poletovaly sem a tam. Pan Baumbach jim vysvětlil, že díky nim je v létě celá zahrada zelená a kvete. A protože se zde na školní zahradě nepoužívá žádný prostředek na hubení plevelu, rostlinám i včelkám se tu daří.

Na konci hodiny vrátili zahradní nářadí zpět do dřevníku. Protože Lukáš a Ella nechodili do stejné třídy, jejich cesty se nyní rozdělily.

„Máš všechno?“ zeptal se.

„Jsem plně vybavená,“ potvrdila. „Máme teď hodinu biologie, ve třídě dramatického kroužku, protože nás tam paní Telftová nechá napsat test. Budu psát pomalu a úplně na konci vrátím zpátky oblečení, které jsme si vypůjčili na cestu časem.“

To platilo i pro jejich vysílačky walkie talkie. Do konce se jim podařilo opravit porouchaný přístroj, který se jim rozbil při jejich dobrodružném cestování časem do minulosti. Tím dostal dramatický kroužek všechno zase v pořádku nazpět.

Ella odběhla, aby se neopozdila. Lukáš pádil do své vlastní třídy. Měl na rozvrhu ještě hodinu němčiny a po ní už měl pro dnešek volno.

Už bylo načase, protože obava z černokněžníka mu nedala spát. Každou noc stál u okna a pozoroval v dálí Šeptající les. Ochrana lesa zářila modře, bariéra byla nedotčená.

Neustále se však ptal sám sebe, jak dlouho to tak ještě zůstane.

Kostka stříbrného třpytu

Večere proběhla celkem v pohodě, nehledě na to, že jeho malá sestra Líza po něm neustále házela kousičky mrkve. Potom si povídala se svým plyšovým zajícem, jako kdyby Lukáš neseděl u stolu.

Jeho mámu nenapadlo nic lepšího než se Elly vyptávat na její rodinu, koníčky, zkrátka na celý její život. Trapas!

Nejhorší byl však taťka, který Ellu učil ve škole. Ptal se jí, jestli se už připravila na nadcházející písemnou práci z matematiky. Mega trapas!

Nakonec se Lukášovi podařilo dostat Ellu do bezpečí jeho pokoje. Dezert si směli vzít s sebou.

Cestou je ještě doprovázelo mámino volání, že spolu mohou strávit nanejvýš dvě hodiny, protože zítra ráno s ní Lukáš musí jít na trh.

„Už jsem si myslel, že se nám to nikdy nepodaří.“ S brbláním zajistil zástrčku. „Pro případ, že by byla sestra zvědavá.“

Do budoucna musí nějak vymyslet, jak na tajné půdě zaznamenat, že dole někdo klepe na dveře.

U regálu Lukáš zatahl za upravenou knihu, čímž se knihovna otevřela. Za ní vedly důvěrně známé schody vzhůru. Na dřevěné schodiště vrhaly svou zlatou záři malé nástěnné lampy. Ella popadla obě misky s dezertem a jednu z nich podala Lukášovi.

Společně stoupali nahoru.

Při pohledu na dům zvenku nebyly ani půda, ani okno vidět. To měla na svědomí magie. Tady nahore ale sahaly regály s kouzelnými tinkturami a prášky až ke stropu. Bylo tu také měkké křeslo, psací stůl a samozřejmě portálové stojací hodiny, které vedly přímo do domku na stromě.

Když Lukáš zaslechl známý hlas, zůstal zaraženě stát na kraji schodů.

„... postavil jsem se černokněžníkovi do cesty a zakřičel jsem: ‚Dej sem tu kostku stříbrného třpytu!‘ Samozřejmě mu strachy přejel mráz po zádech, když jsem na něho namířil svůj nový prak. Naládoval jsem ho hadovkami smrdutými. Lukáš, Ella,

Štěstěnka, Panči a dědeček se třásli strachy. Černo-kněžník zvolal: „No dobrá, vezmi si tu kostku stříbr-ného třpytu, ty silný Menoku. Ale příště se jen tak nevzdám.“ A pak utekl pryč.“

Rani seděl před kostkou stříbrného třpytu, v níž byla uvězněna menocí samička. Předčítal ze své ro-zevřené knížky „zápisků“, které měly se skutečností pramálo společného.

Při jejich cestě do minulosti kamarádi objevili i zajatou menocí samičku, což způsobilo pořádný zmatek. Štěstěnka slíbila, že kostku při nejbližší pří-ležitosti rozpustí a Menočku osvobodí.

Lukáš chtěl zrovna něco říct, ale vtom se začal Ranimu chvát nos. Vyskočil a oběma tlapkami za-sunul svou knihu zpátky do kapsy v kožíšku na bři-še. Ocáskovou packou si stáhl brýle z nosu a zastrčil je ke knížce. „Co je to?“

Pohled malého Menoka byl jednoznačný. Všiml si misek s dezertem.

„Lidské jídlo,“ vysvětlil Lukáš.

„Je v něm i čokoláda?“ zeptal se Rani nevinně.

„Jogurt s jahodami,“ vložila se do toho Ella. „Bez čokolády.“

Rani se k Lukášovi přiřítíl. „To samozřejmě není ideální, ale je milé, že jste mi něco přinesli.“ Hbitým pohybem se vymrštil do výšky k Lukášovi, popadl misku s jahodovým jogurtem a už byl zase dole.

„Hele! To je moje!“ zvolal Lukáš.

Rani se tvářil naprosto lhostejně, popadl lžici a začal si jogurt házet do tlamičky. Za okamžik měl kožíšek v obličeji celý upatlaný.

„Možná budeme mít štěstí a jahody budou mít podobný účinek jako čokoláda,“ pošeptal Lukáš Elle.

„Myslíš, že po jahodách taky usne?“ zahihňala se.
„Nebo se mu ztiší hlas?“

Přešli ke kostce stříbrného třpytu. Uvnitř podřimovala menoci samička. Díky Štětence věděli, že pobyt v takové kostce je jako posilující spánek po obědě.

„Ty jsi jí předčítal ze své knížky?“ zeptal se Lukáš.

„Dělám to každou noc.“ Rani spokojeně odložil prázdnou misku. „Možná to třeba nějak slyší. Bylo by to hezké. Až se vzbudí, může si o mně pak udělat správný úsudek. A o vás také.“

„Jo, přesně tak,“ prohodil Lukáš suše. „Doufejme, že slyšela všechno.“

Rani cupital po zadních tlapkách sem a tam, přední tlapky zkřížené za zády. „Moji rodiče budou radostí celí bez sebe, až ji přivedu s sebou do obydlí. A co teprve řekne Cani. Určitě se bude zase vytahovat a vyprávět, že on je ten nejlepší široko daleko, kam až Menok oříšek dostřelí. A Lani se bude chlubit svými dobrými známkami z počtů.“

Rani vypadal, že je naprosto zabraný do svých myšlenek, a už navrhoval strategie, jak by na menočí samičku mohl zapůsobit.

„Kolik máš bratrů?“ zeptala se Ella.

Rani bez rozmyslu odpověděl: „Příliš mnoho.“

„A sester?“

„Žádnou,“ řekl rozmrzele. „Jsou velmi vzácné. Všichni moji menočí přátelé mají jen bratry. Ve dvou obydlích se teď narodilo po jedné sestřičce. Slavili jsme to celé dny.“

„To je tak sladký,“ řekla Ella.

„Můžete si vzít moji sestru,“ komentoval to Lukáš.

„Vážně?“ Rani se zastavil a zíral na něho do výšky. „To by tedy bylo velkorysé.“

„Ehm, vlastně jsem to nemyslel vážně. Sice je to s ní někdy těžký, ale přesto si ji nechám.“

Rani na něho rozmrzele zíral, vytáhl svou knížečku a něco si do ní poznamenal. Jediné srozumitelné slovo, které mumlal, bylo „lakomý“.

Menok si však neuvědomil, že psal přímo před otevřenými portálovými stojacími hodinami. V jednu chvíli tam ještě stál, v té další se už kutálel po podlaze. Z něho a z Panči, která se tam díky portálu náhle objevila, se stalo jedno velké klubko.

Krátce po ní z víření portálu vyletěla energií nabitá víla, pěsti zdvižené vzhůru. Ale protože byla velická jen jako Lukášova paže, byly to spíš pěstičky.

„Kdo to tady... ach! Co se to tady děje, sešli jste se beze mě?“ Štěstěnka polkla. „Rani, obvykle přece čekáš v domku na stromě.“

Mezitím Menok vřískal na Panči a kočka mu to mňoukanými nadávkami vracela.

„Vlastně jsme chtěli pro vás v domku na stromě nechat zprávu,“ vysvětloval Lukáš. „Ale Rani je, jak se zdá, každý večer tady. Něco předcítá menočí samičce.“

„Ach.“ Štěstěnka si propletla prsty a ruce držela před hrudníčkem. „To je od tebe tak milé.“

Rani se zastavil uprostřed přívalu svých nadávek. „Samozřejmě! Já jsem milý vždycky. A mazaný. Máš teď s sebou konečně ten bouřkový mrak vílího prachu?“

Při těch slovech Štěstěnčin úsměv lehce pohasl. Její dobrou náladu jí však nemohlo nic pokazit, byla prostě taková. „Ano, mám.“

Vyzdvihla do výšky pytlík ze šedivého hedvábí, který byl převázaný koženým páskem.

Rani okamžitě pustil Panči a poskakoval dokolečka pod Štěstěnkou s rozpřaženými tlapkami. „Dej to sem!“

„S vílím prachem může provádět magii jen víla,“ řekla mu s povzdechem. „Já to udělám.“

„Jo, ale pak ta kostka stříbrného třpytu vybuchne.“ Rani si dal tlapky v bok.

„To tedy určitě ne,“ odvětila jedovatě. „Teď když vím, že srdce lesa do mě vložilo svou část, jsem opatrnější.“

„Jako v případě údolí Sedmi potoků?“

Rani blýskl po Štěstěnce pohledem a ona mu pohled vrátila. V příštím okamžiku jeden na druhého křičeli.

„On vážně vyprovokuje úplně každého,“ prohodil Lukáš.

„Donutil by vybuchnout i ředitele Arnolda, a ten je vážně vždycky totálně v pohodě,“ vzdychla Ella.

Panči k tomu přidala zamňoukání a olizovala si tlapky.

Po několika minutách horké hlavy zase vychladly. Štěstěnka klesla na psací stůl a posadila se na jeho hranu. „Než tu kostku stříbrného třpytu rozpustíme, musím vám povědět, co se právě děje v Šeptajícím lese.“

Štvanice

Za okny začalo lehce mrholit, což se v posledních dnech dělo celkem často. Lukáš cítil, jak se mu napětím naježily vlasy na zátylku.

„Napsala jsem všechno matce a ona už mi odpověděla,“ informovala víla. „Dobře si na naše tehdejší dobrodružství pamatovala. Musím se od ní i nadále držet dál, protože jinak by se mohla naše magie vybijet chaoticky. Hledá však nějaké řešení. A hledá ho už opravdu dlouho. Každopádně informovala i ostatní vládce. Všichni se připravují.“ Polkla. „Warkové jsou venku a pročesávají oblast u hranice Šeptajícího lesa.“

Lukáš se při pomyslení na děsivá stvoření, která chrání tajemství Šeptajícího lesa, celý otrásl. „Ale dokud ještě existují pečeti, tak přece dovnitř nemůže, vid’?“

„Ano, je to tak,“ potvrdila Štěstěnka. „Momentálně ale všichni v Šeptajícím lese počítají s tím, že on je dokáže zničit.“

„Počkat.“ Lukáš si odkašlal a pozoroval temnotu za okny úplně jinýma očima.

„Ale jedna z nich je přece tady, že jo? Když jsme se sem nastěhovali, tak jsem se nějak – takřka omylem – stal ochráncem pečetě.“ Teprve teď si doopravdy uvědomil, že i ochrana domu pravděpodobně nebude útokům mága odolávat věčně. A když dokonce i obyvatelé Šeptajícího lesa vycházejí z toho, že černokněžník dokáže ty dvě pečeti, které chrání les, prolomit...

„Což je velká čest,“ odvětila Štěstěnka.

„Prober se! On tu pečeť chce zničit,“ Lukáš směřoval všílnu pozornost k jádru problému. „A my na ní takřka sedíme.“

„Ano, jistě, to je všechno naprosto příšerné,“ vložil se do toho Rani. „Můžeš se teď už konečně rozpráhnout a hodit tenhle bouřkový prach na tu kostku?“

Lukáš pocítil, jak v něm stoupá povědomý pocit bezmoci. Byl stejně tak bezradný, jako když s rodiči a sestrou nastoupil do auta a musel nechat za zády

svůj dosavadní život. Ostatní rozhodli za něj, on se musel podřídit.

„Takže, abychom konečně měli klid,“ mínila Ella a ukázala na kostku stříbrného třpytu, „neměli bychom opravdu nejdřív vyřídit tohle?“

„Samozřejmě.“ Štěstěnka se odrazila od hrany stolu, udělala ve vzduchu elegantní kotrmelec a přitom otevřela pytlík. „Připravte se na tlakovou vlnu.“

„Tlakovou vlnu?“ stihl se ještě zeptat Lukáš.

V příštím okamžiku místností zavířil vílí prach z bouřkových mraků.

Prásk!

Zarámusil hrom, hned za ním následovala bouřka. Lukáš prolétl vzduchem, přistál v křesle a to se převalilo dozadu. Raniho to odmrštilo ke schodišti. Skutálel se po schodech dolů, k tajným dveřím vedoucím na půdu. Kouzelné stojací hodiny byly ještě pořád aktivní, což se teď vymstilo, protože Panči proletěla půdou rovnou do portálu. Snad přistane na sedacích polštářích v domku na stromě.

Nad tím vším se vznášela Štěstěnka. Spráskla ručky před ústy a řekla: „Ach, je mi to tak líto. Já jsem tu tlakovou vlnu nezmínila?“

„To teda nezmínila!“ zazněl k ní nahoru Raniho tlumený rozzuřený hlas.

Jak se však zakrátko ukázalo, Menok byl v pořádku. Vyšplhal se opět nahoru, připravený spustit

smršť nadávek. Místo toho zíral na zbytky kostky stříbrného třpytu, mezi kterými se napřímila menočí samička.

Vydatně zívla, protáhla se a ocáskovou packou si uhladila kožíšek. „Ach. Ahoj. Kdopak jste?“

Lukáš se bez váhání představil: „Lukáš. A tohle je Ella. Ta víla, to je Štěstěnka a...“

Jedním skokem se vrátila Panči a zkontrolovala, jestli je její chráněnka v pořádku. Zaujala pozici vedle Štěstěnky zhruba na délku jednoho skoku.

„... to je Panči,“ dokončil Lukáš větu. „A ten Menok neschopný slova je Rani. A jakpak se jmenuješ ty?“

„Já jsem Pera,“ vysvětlila a její pohled tékal mezi oknem, převráceným křeslem a rozcuchaným Ranim. „Jak dlouho jsem byla uvězněná?“

„Sto devadesát pět let,“ vyhrkl Rani, jako když vystřelí z pistole.

„To přece vůbec není pravda,“ odvětil Lukáš. „Vždyť ty neumíš počítat.“

„Naučil mě to můj děda Menok a určitě umím počítat lépe než ty.“

Lukáš si matně vzpomínal na to, jak mu Rani při jejich prvním společném dobrodružství vyprávěl o tom, že temné časy nastaly údajně mnohem dříve, než tomu bylo ve skutečnosti. Spočítal to naprosto špatně. Ale stejně nemělo smysl s ním diskutovat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šeptající les: Mistr stínů povstal. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.